

Koniec

Okno nemocničnej izby cez napoly stiahnuté rolety ukazovalo krásny slnečný deň. Zvonku sa po ňom kízala malá včela, narážala do skla s úsilím vniknúť do vnútra izby. Bzukot, ktorý pri tom vydávala, narúšal tiché chrapkanie. Izba bola presiaknutá typickým pachom nemocnice. V kúte pod oknom stál neveľký stôl s jednou rozheganou stoličkou. Na troch posteliach ležali „veľkí“ chlapi. Ich postavy sa však v ošarpaných perinách postupne strácali. Všetko to vyvolávalo v človeku nepríjemné pocity a rešpekt.

„Pán Šoltés, zobudte sa, je čas na lieky“, vbehla do izby sestrička a zakričala. Lieky položila na kovový stolík pri posteli, ktorý pochádzal určite ešte z minulého storočia. Sestrička sa vrtko otočila a už bola pri ďalšom pacientovi. Skontrolovala tečúcu výživu, viac neprehovorila a rýchlo vybehla von z izby.

Nehybné telo starého otca nereagovalo. Ani mamine dotyky ho neprebrali. Oči mal pootvorené, no nevnímal. „Aha, pozri!“ ukázal som mame na rozkotúľané tabletky pod jeho posteľou. Ktovie koľko ich mal prehltnúť a nestalo sa tak. So slzami v očiach pokrútila hlavou a trasľavým hlasom povedala: „Vôbec sa mi to nepáči.“

Naposledy, keď starého otca pustili z nemocnice domov, vyzeral optimisticky. Veľa sme sa nasmiali. Rozprával nám, ako slúžil „na vojne.“ To bola povinná vojenská služba. S hrdosťou poznamenal: „Viete, mňa odvelili až k západným hraniciam do Čiech – do Chebu. Bolo to veľmi nebezpečné. Strieľalo sa tam.“ „Ale mal som sa dobre. Kuchár mi vždy pridal. Aj desať knedlí som zjedol!“ zdôraznil a otočil sa ku mne pozrúc na moju vychudnutú postavu. Pokračoval ďalej: „Poriadny chlap musí mať chrbát ako štajerák.“

Stará mama napravila vankúš v jeho novom „mobilnom prepravníku.“ Odtisla vozík pod strom v záhrade, aby dedovi nebolo horúco a odišla za svojou prácou do kuchyne. Nevydržal tam dlho. Pomaly krútiac kolesá svojho pomocníka dopravil sa k včelínu. Otvoril dvere, s ťažkosťou vyliezol z vozíka a hľadajúc posledné sily pritiahol sa k úľu so včelami. „Dedo, čo to robíš!“ skríkol môj starší brat. Pribehli sme k nemu a pomohli mu sadnúť si naspäť do vozíka. Starý otec so slzami v očiach povedal: „Chcel som ich ešte vidieť.“

A teraz tu leží vychudnutý „veľký“ chlap bez záujmu o svoje včely, o svojich chalanov, bez toho, aby nám podal svoju mohutnú ruku plnú mozoľov.

Do nemocničnej izby vošla ďalšia sestrička. Jej kučeravé vlasy roztopašne skackali po útlych ramenách. Zanechávala po sebe vôňu pižma. Ešte vrtkejšie ako jej kolegyňa behala od postele k posteli. Mama už vypustila slzy a oči mala červené. Neisto sa spýtala sestričky: „Prosím vás, mne sa otec nepozdáva, nereaguje, zdá sa mi, že je v agónii.“ Roztopašná sestra so širokým úsmevom na tvári odvetila: „Pán Šoltés je v poriadku, pán Šoltés jedol.“ „Ale, ...!“ nedopovedala mama a kľč jej stisol

tvár. Ešte raz ponaprávala vankúš pod hlavou svojho otca a pohladila mu tvár. Aj my sme sa rozlúčili stisnutím dedovej ruky.

S nepokojom a neistotou odišli sme z nemocnice. Okolo sa usmievali pestrofarebné kvety, z korún stromov sa ozýval prenikavý spev vtákov a v ovzduší voňala jar. Kráčali sme mĺkvo, len môj starší brat poznamenal: „To je koniec.”

Na druhý deň ráno nám stará mama oznámila, čo sme už tušili.